

Erin Watt

Când totul e adevărat

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

3
TREI

Pentru Margo

*Te-am iubit dinainte să cumperi această carte și
te-am iubit și mai mult după ce ne-ai ajutat să
transformăm acest volum în nestemata care e acum.*

*Mulțumim că ești editorul nostru, majoreta noastră,
prietena noastră.*

1 EL

- Te rog, spune-mi că toate fetele de-aici sunt majore.
- Toate fetele de-aici sunt majore, îi repet îndatoritor managerului meu, Jim Tolson.

Adevărul e că habar nu am dacă e așa. Când m-am întors azi-noapte de la studio, petrecerea era deja în toi. N-am stat să verific actele tuturor înainte de a-mi lua o bere și de a pălăvrăgi cu niște fete nerăbdătoare, care s-au declarat atât de îndrăgostite de muzica mea, încât o cântau și în somn. Părea o invitație vagă, dar nu eram interesat. Prietenul meu, Luke, mi le-a luat de pe cap, apoi am rătăcit încercând să-mi dau seama dacă-i cunosc măcar pe un sfert din oamenii aflați la mine în casă.

Am ajuns la concluzia că-i știu pe cel mult șapte dintre ei.

Jim a strâns din buzele-i subțiri, apoi s-a așezat pe șezlongul de vizavi de mine. E o fată leșinată acolo, așa că nu are ce face decât să se așeze și el pe un colț. Odinioară, Jim mi-a spus că, în munca alături de un rock star tânăr, cea mai mare primejdie o reprezintă fanele. Faptul că stă atât de aproape de o adolescentă în bikini îl face, în mod clar, să se simtă agitat.

— Ține minte replica asta în caz că TMI te-ntreabă azi pe stradă despre asta, mă avertizează Jim.

— O s-o țin minte.

Ce altceva mai trebuie să țin minte? Zilele astea ocolesc orice loc unde zumzăie vedetele. N-am niciun chef să fiu asaltat de fani.

— Cum a fost aseară la studio?

Îmi dau ochii peste cap. De parcă Jim n-ar fi vorbit la telefon cu tehnicianul imediat după ce am plecat, reascultând melodia.

— Știi foarte bine cum a fost. De căcat. Mai rău de-atât. Cred că un Chihuahua care latră ar scoate niște vocalize mai bune decât mine.

Mă las pe spate și mă mângâi pe gât. Nu am nimic la coardele vocale. Jim și cu mine am fost la un medic acum câteva luni. Dar ieri sunetele au ieșit ca și cum le-ar fi lipsit... ceva. Toată muzica mea pare insipidă în perioada asta.

N-am mai înregistrat ceva ca lumea de la ultimul meu album încoace. Nu-mi dau seama care e problema. Ar putea fi versurile, ritmul sau linia melodică. E totul și nu e nimic în mod special și nimic nu m-a ajutat.

Îmi trec degetele peste cele șase coarde ale chitarei mele Gibson, știind că supărarea mi se citește pe față.

— Hai să ne plimbăm puțin, zice Jim și se uită spre față.

Ea pare leșinată, dar la fel de bine s-ar putea preface.

Oftând, pun chitara pe pernă și mă ridic în picioare.

— Nu știam că-ți plac plimbările pe plajă, Jim. Vrei să ne spunem unul altuia poezii înainte să mă ceri în căsătorie? glumesc eu.

Dar probabil că are dreptate când îmi propune să ne îndepărtăm puțin de fata respectivă. Nu avem nevoie de

vreo fană vorbăreață care să discute cu ziarele tabloide despre blocajul meu. Le-am dat destule subiecte de bârfă până acum.

— Ai văzut ultimele statistici de pe rețelele de socializare? mă întreabă și ridică telefonul.

— Asta chiar e o întrebare?

Ne oprim la balustrada de pe ponton. Mi-aș dori să ne plimbăm pe plajă, dar e un loc public și ultima oară când am încercat să pun piciorul pe nisipul din spatele casei mele m-am ales cu șortul de baie sfâșiat și cu nasul plin de sânge. Asta era acum trei ani. Tabloidele au transformat întâmplarea într-o poveste despre cum m-am certat cu fosta mea iubită și despre cum am terorizat niște copii.

— Pierzi vreo mie de followeri pe săptămână.

— Sună nasol.

Sună minunat, ca să fiu sincer. Poate că o să reușesc, în cele din urmă, să profit de casa mea de pe plajă.

Chipul lui complet lipsit de riduri, datorită celor mai tari operații estetice de pe piață, capătă o expresie iritată.

— E o chestie serioasă, Oakley.

— Și ce dacă? Cui îi pasă că pierd eu followeri?

— Vrei să fii luat în serios ca artist?

Predica asta din nou? Am auzit-o din gura lui Jim de un milion de ori până acum, de la 14 ani, când am semnat contractul cu el.

— Știi bine că da.

— Atunci trebuie să fii iar în formă, pufnește el.

— De ce?

De ce faza asta cu *să fii în formă* trebuie să aibă legătură cu faptul că fac muzică bună? Dacă am nevoie de ceva, atunci trebuie să fiu mai sălbatic și să forțez limitele în toate aspectele vieții mele.

Dar... n-am făcut întotdeauna așa? Simt că, în ultimii cinci ani, am băut, fumat, înghițit și experimentat tot ce are lumea de oferit. Sunt deja un star pop terminat, deși n-am împlinit încă 20 de ani.

La acest gând, un fior de teamă mi se lasă-n jos pe șira spinării.

— Casa de discuri e gata să renunțe la tine, mă avertizează Jim.

La auzul acestei vești, îmi vine să bat din palme ca un copil. Suntem în conflict de câteva luni.

— N-au decât s-o facă.

— Și cum crezi c-o să-ți apară următorul album? Studioul deja ți-a respins ultimele două încercări. Vrei să experimentezi cu sunetul? Să folosești poezia clasică pe post de versuri? Să scrii și despre alte chestii în afară de suferință și de fetele drăguțe care nu te iubesc?

Mă holbez morocănos la apă.

El mă prinde de braț:

— Fii atent, Oak!

Îi arunc o privire de genul *ce mama dracului faci?* și el îmi dă drumul. Amândoi știm că nu-mi place să fiu atins.

— Nu te vor lăsa să scoți discuri, dacă vei continua să-ți alungi publicul.

— Exact, spun arogant. Deci de ce să-mi pese dacă renunță la mine casa de discuri?

— Deoarece casele de discuri există ca să facă bani și nu-ți vor produce următorul album dacă nu-l pot vinde. Dacă vrei să mai câștigi un Grammy, dacă vrei să fii luat în serios de colegii tăi, atunci singura ta șansă e să-ți reabilitezi imaginea. N-ai mai scos un disc de când aveai 17 ani. Adică de acum doi ani. Asta înseamnă un deceniu în businessul muzical.

— Adele a scos un disc la 19 ani și-apoi la 25.

— Tu nu ești Adele, la naiba!

— Sunt mai tare, zic eu, și nu e aroganță.

Știm amândoi că e purul adevăr.

De când mi-am lansat primul album, la 14 ani, am avut un succes ireal. Fiecare album a luat de două ori Discul de platină, iar *Ford* chiar pe cel de diamant. În acel an, am avut un turneu internațional cu 30 de concerte, toate pe stadioane, toate cu casa închisă. Sunt mai puțin de zece artiști în lume care susțin turnee pe stadioane. Toți ceilalți au retrogradat la arene mai mici, amfiteatre, săli și cluburi.

— *Erai* mai tare, spune tăios Jim. De fapt, ești pe punctul de a deveni unul căruia i-a apus steaua la 19 ani.

Devin încordat când el dă glas temerii mele de mai devreme.

— Felicitări, puștiule. Peste 20 de ani, o să stai pe un scaun la *Hollywood Squares* și un copil își va întreba mama: „Cine-i Oakley Ford?” și maică-sa va spune...

— Am înțeles ideea, zic bățos.

— Nu. Nu ai înțeles. Existența ta va fi fost atât de meteorică, încât mama se va întoarce spre odrasla ei și va spune: „Habar n-am cine mai e și ăsta”.

Tonul lui Jim devine rugător.

— Fii atent, Oak, vreau să ai succes cu muzica pe care o faci, dar trebuie să colaborezi cu mine. Industria asta e condusă de câțiva moși îmbătați de cocaină și putere. Le place la nebunie să vă dea câte una în gură, vouă, artiștilor. Se excită la gândul ăsta. Nu le mai da motive să creadă că ești un ratat. Poți mai mult de-atât. Eu cred în tine, dar trebuie să-ncepi s-o faci și tu.

— Dar eu cred în mine.

Oare și pentru urechile lui Jim a sunat la fel de fals cum mi-a sunat mie?

— Atunci poartă-te ca atare.

În traducere? Maturizează-te!

Mă întind și-i iau telefonul din mână. Numărul fanilor de pe rețelele de socializare are tot opt cifre, în dreptul numelui meu. Milioane de oameni mă urmăresc și înghit toate tâmpeniile pe care le postează zilnic echipa mea de PR. Pantofii mei. Mâinile mele. Frate, postarea cu mâinile a strâns un milion de *like*-uri și a generat un număr egal de povești fictive. Fetele alea au o imaginație foarte aprinsă. O imaginație aprinsă și *murdară*.

— Deci ce anume sugerezi? mormăi eu.

— Am un plan, oftează Jim ușurat. Vreau să ieși în oraș cu cineva.

— Nici gând. Am mai încercat deja manevra cu iubita.

În timpul lansării albumului *Ford*, conducerea m-a combinat cu April Showers. Dap, ăsta e numele ei adevărat — i l-am văzut pe permisul de conducere. April era o stea de televiziune în plină ascensiune și am crezut cu toții că-și va cunoaște interesul. O relație falsă, ca să ne apară numele pe copertele revistelor și în titlurile de pe fiecare site de bârfe de pe net. Da, existau și comentarii rău-voitoare în unele medii, dar atenția continuă a presei și speculațiile urmau să ne crească vizibil notorietatea. Numele noastre aveau să fie pe buzele tuturor, până în China și înapoi.

Strategia de presă a funcționat ca o vrajă. Nici nu puteam strănuta fără să ne facă vreunul poze. Am dominat presa de scandal vreo șase luni, iar turneul *Ford* a avut un succes zdrobitor. April a stat în primul rând la spectacole de modă care nici nu știam că există și a semnat

un contract imens pe doi ani cu o agenție importantă de modele.

Totul a fost splendid până la terminarea turneului. Ceea ce toată lumea, inclusiv eu, refuzase să admită era faptul că, dacă pui alături doi adolescenți și le spui să se poarte ca și cum ar fi îndrăgostiți, se întâmplă unele lucruri. Care s-au și întâmplat. Singura problemă? April a crezut că aceste lucruri vor continua și după încheierea turneului. Când i-am spus că nu va fi așa, n-a fost deloc fericită — și avea o platformă destul de mare să spună lumii întregi *exact* cât de nefericită era.

— N-o să mai fie ca faza cu April, mă asigură Jim. Vrem să apelăm la toate fetele care vor să pășească pe covorul roșu, dar cred că e prea mult pentru ele. Nu vrem un fotomodel sau o vedetă. Vrem ca fanii tăi să creadă că pot ajunge la tine.

Deși mă îndoiesc de plan, întreb:

— Și cum facem asta?

— Inventăm o tipă normală. Începe să-ți scrie pe conturile de socializare. Să flirteze cu tine online. Oamenii văd cum interacționați. Apoi o inviți la un concert. Vă-ntâlniți, vă îndrăgostiți și *buum*. Devii din nou idol.

— Fanii mei o urau pe April, îi reamintesc.

— Unii da, dar alte milioane o iubeau. Și și mai multe milioane de fani te vor iubi dacă te vei îndrăgosti de o fată oarecare, pentru că toate fetele vor crede că e reprezentanta lor.

Strâng din dinți.

— Nu.

Dacă Jim încerca să inventeze o cale de a mă tortura, atunci a găsit-o, pentru că eu urăsc rețelele de socializare. Am crescut fiindu-mi fotografiați primii pași și vânduți

celui care a oferit mai mult la licitație. În scopuri caritabile, a susținut mama, mai târziu. Publicul mă vede în toate ipostazele posibile. Vreau să păstrez în privat unele aspecte ale vieții mele, de aceea le plătesc câtorva oameni o avere ca să nu fiu nevoit să am de-a face cu cheștiile astea.

— Dacă faci asta..., spune Jim, apoi face o pauză. King îți va produce albumul.

Mă întorc atât de brusc, încât Jim se dă înapoi, luat prin surprindere.

— Vorbești serios?

Donovan King este cel mai bun producător din țară. A lucrat la tot felul de albume, de la rap la country și la rock, transformând artiștii în legende. Am citit cândva un interviu în care spunea că nu ar lucra niciodată cu un star pop și cu muzica total comercială și lipsită de emoție a acestuia, indiferent cu cât ar fi plătit. E un vis al meu să lucrez cu King, dar a refuzat fiecare propunere pe care i-am făcut-o.

Dacă n-a fost interesat să producă *Ford*, aduci de ce acest album? De ce acum?

Jim rânjește. Mă rog, cât îl lasă să zâmbească fața lui de plastic.

— Da. A zis că dacă ești serios, ar fi interesat, dar că-i trebuie o garanție.

— Și o iubită e o astfel de garanție? Întreb îndoit.

— Nu o iubită. Ci ceea ce semnifică o relație cu o fată obișnuită, care nu e faimoasă. Că ești cu picioarele pe pământ, că faci muzică de dragul muzicii, nu de dragul banilor și celebrității.

— Dar eu *sunt* cu picioarele pe pământ, protestez.

Jim răspunde pufnind disprețuitor. Face semn de degetul mare spre ușile franțuzești din spatele nostru.

— Spune-mi un lucru... cum o cheamă pe fata leșinată de-acolo?

Încerc să nu mă crispez.

— Habar n-am, mormăi.

— Așa mă gândeam și eu.

Se încruntă.

— Vrei să afli cum a fost fotografiat Nicky Novak azi-noapte?

Capul începe să mi se învârtă.

— Ce mama naibii are de-a face Novak cu povestea asta?

Nicky Novak e un star pop în vârstă de 16 ani cu care nu m-am întâlnit niciodată. Trupa lui tocmai a scos albumul de debut și se pare că urcă rapid în topuri. Trupa e la fel de grozavă ca 1D.

— Întrebă-mă ce făcea Novak, insistă Jim.

— Bine. Cum vrei. Ce făcea Novak?

— Juca bowling.

Managerul meu își încrucișează mâinile la piept.

— A fost prins la un meci de bowling cu iubita lui... o fată cu care iese din școala generală.

— Bravo lui!

Îmi dau din nou ochii peste cap.

— Vrei să mă duc la bowling, asta vrei? Crezi că *asta* îl va convinge pe King să lucreze cu mine? Să mă vadă cum ratez niște mingi?

E greu să-mi stăpânesc sarcasmul din glas.

— Ți-am spus adineauri ce vreau eu, mormăie Jim. Dacă-l vrei pe King să-ți producă albumul, trebuie să-i arăți că ești serios, că ești gata să încetezi cu petrecerile la care vin fete pe care habar n-ai cum le cheamă și să-ți găsești o parteneră de cursă lungă.

— O să-i spun că așa va fi.

— Are nevoie de o dovadă.

Îmi îndrept din nou privirea spre ocean și rămân așa un moment, urmărind valurile ce se izbesc de țărm. Acest album la care lucrez de doi ani — nu, cel la care *încerc* să lucrez și nu-mi iese — pare dintr-odată tangibil. Un producător cum e King m-ar putea ajuta să-mi depășesc blocajul și să fac muzica pe care mi-am dorit-o dintotdeauna.

Și tot ce trebuie să fac în schimb e să ies cu o fată normală? Presupun că pot face asta. Adică, orice artist trebuie să facă sacrificii de dragul artei sale, la un moment din viața lui.

Corect?

2 EA

— Nu.

— Nici măcar n-ai auzit ce vreau, protestează soră-mea.

— Nici nu trebuie. Ai exact privirea aia...

Scot șunca din cuptorul cu microunde și arunc câte patru felii pe fiecare farfurie.

— Care privire?

Paisley își studiază reflexia în lingura cu care de obicei amestec ouăle.

— Cea care-mi spune că n-o să-mi convină ce ai de zis.

Fac o pauză cât timp pregătesc și micul dejun pentru gemeni.

— Sau că sunt prea tânără ca să înțeleg.

— Ha! Toată lumea știe că ești mai cu capul pe umeri decât mulți adulți. Mi-aș dori să fii mai impulsivă. Ar face totul mai ușor.

— Micul dejun e gata! strig eu.

Zgomotul pantofilor pe trepte o face pe Paisley să ofteze. Frățiorii noștri sunt incredibil de gălăgioși, consumă extrem de multă mâncare și devin din ce în ce mai costisitori. Nu pot să spun decât Slavă Domnului pentru noua slujbă a lui Paisley. De-abia ne menținem pe linia

de plutire, chiar dacă Paisley a făcut minuni cu puținii bani din asigurare pe care ni i-au lăsat părinții noștri. Contribui și eu la bunăstarea familiei cu slujba mea de ospătăriță la Sharkey, dar nu ne prea rămân bani în plus. Spencer și Shane insistă să nu ne facem griji în privința taxei lor școlare, întrucât plănuiesc să obțină niște burse sportive. Dar dacă bursele nu se acordă pentru concursul olimpic de înfulecat, eu nu m-aș prea baza pe asta.

În timp ce gemenii cad practic cu fețele în farfurie, Paisley le toarnă laptele și le așază câte un prosop de hârtie lângă farfuriile. Să sperăm că-l vor folosi în locul cârpei de bucătărie. Dar nici în privința asta nu aș fi prea optimistă.

Îmi beau cafeaua cu lapte, privindu-i pe frații mei în vârstă de 12 ani cum devorează ceea ce va fi prima dintre cele șase mese ale zilei. În timp ce ei se vaită că vacanța de Crăciun e prea scurtă, eu mă gândesc că, spre deosebire de ei, n-am avut niciun curs anul acesta.

— Vaughn, spune Paisley agitată. Tot trebuie să discut cu tine.

— Ți-am spus deja că nu.

— Vorbesc serios.

— Ah, bine. Spune!

— Afară.

Arată din cap spre ușa din spate.

— Noi nu tragem cu urechea, spune Spencer.

Shane dă aprobator din cap, pentru că asta e marota lor. Spencer vorbește și Shane susține tot ce spune fratele lui, chiar dacă nu e de acord.

— Afară.

De data asta, Paisley dă din cap așa de tare, încât pare că o doare, așa că mi se face milă de ea.

— Ieși tu prima!

Ușa de plasă se trântește în urma noastră. Mai iau o gură din băutura mea, care se răcește cu rapiditate, și mă uit la Paisley care își caută cuvintele. Lucru îngrijorător, pentru că Paisley știe întotdeauna ce are de spus.

— Bine, vreau să mă ascuți cu atenție. Să nu mă întrerupi până nu termin.

— Ai băut prea mult Red Bull de dimineață? întreb eu.

Amândouă știm că Paisley e oarecum dependentă de cafeină.

— Vaughn!

— Bine! Bine! spun mimând că-mi trag fermoarul la gură. Nu mai zic nimic.

Ea își dă ochii peste cap.

— Închide-ți fermoarul la gură după ce ai terminat de vorbit, nu mai înainte.

— Detalii, blablabla. Zi ce ai de zis! Promit să nu te-ntrerup.

Inspiră adânc.

— OK, deci știi că mi-au dat, în sfârșit, propriul birou, ca să nu mai fiu nevoită să-l împart cu cealaltă secretară?

Dau din cap. Se referă la șefii ei de la Diamond Talent Management. Titulatura oficială a slujbei lui Paisley este Asistentă de Monitorizare a Brandului, dar, practic, e doar o secretară cu o titulatură care sună bine — de fapt, aleargă după cafea, face un miliard de fotocopii și-și pierde incredibil de multă vreme programând ședințe. Jur că oamenii pentru care lucrează țin mai multe ședințe decât cei de la Națiunile Unite.

— Ei bine, în biroul meu, pe perete e un mic avizier. Am voie să pun acolo poze, așa că ieri am dus câteva fotografii. Știi, ca aia care ne place nouă mult, cu mama

și tata sărutându-se pe pasarelă... Sau aia cu gemenii în cantonamentul de baseball. Și-am pus și una cu tine la focul de tabără de pe plajă, pe care l-am făcut luna trecută, de ziua ta.

Mă împotrivesc cu greu impulsului de a nu da din mână ca să treacă mai repede la subiect. Lui Paisley îi ia o *veșnicie* ca să spună ceva.

— În orice caz, fii atentă! Jim Tolson trece pe lângă biroul meu...

— Cine e Jim Tolson? întreb, încalcând jurământul tăcerii.

— E fratele șefului meu. E managerul câtorva dintre cei mai mari muzicieni din lume.

Paisley e atât de entuziasmată, încât s-a înroșit în obraji.

— Deci trece și vede poza cu tine de pe avizier și mă-ntreabă dacă poate s-o împrumute un minut...

— Bleah! *Nu-mi place* deloc încotro se-ndreaptă povestea asta.

Îmi aruncă o privire criminală.

— N-am terminat. Mi-ai promis că taci până când termin ce am de spus.

Îmi înăbuș un oftat.

— Scuze...

— Așa că-i zic, sigur, ia-o, dar te rog să mi-o aduci înapoi, pentru că e poza preferată cu soră-mea mai mică. Deci ia fotografia și dispăre pentru o vreme în biroul fratelui său. Adună toți asistenții acolo și discută despre poză...

OK, acum *chiar* că nu-mi place încotro se îndreaptă povestea asta.

— În agenție se-ntâmplă ceva foarte important, adaugă Paisley. Habar n-am ce, pentru că sunt o biată secretară, dar domnul Tolson a tot plecat și s-a tot întors, s-a certat cu fratele lui toată săptămâna și tot țin niște ședinte cu ușile închise în sala de conferințe.

Jur că dacă nu ajunge mai repede la subiect o să-mi ies din minți.

— Deci, la sfârșitul zilei, șeful meu, Leo, mă cheamă în biorul lui Jim și-ncep amândoi să-mi pună tot felul de întrebări despre tine.

Cred că vede și ea cât sunt de îngrijorată, pentru că se grăbește să mă liniștească.

— Nimic prea personal. Jim voia să știe câți ani ai, ce pasiuni ai, dacă ai avut vreodată probleme cu legea...

— Aăă... *poftim?*

Paisley pufnește iritată.

— Vrea să fie sigur că nu ești vreo infractoare.

Uit de jurământul tăcerii. Sunt prea derutată ca să-l mai respect.

— De ce vrea agentul ăsta...?

— Manager, mă corectează ea.

— Manager..., repet după ea și-mi dau ochii peste cap. De ce-i pasă acestui manager atât de mult de soarta mea? Spui că ce ocupă de muzicieni... încearcă să mă facă să semnez vreun contract cu el sau ceva de genul ăsta? I-ai zis că nu sunt în stare să cânt, nu-i așa?

— Ah, sigur că da. Asta a fost una dintre întrebările lui, dacă ai „aspirații muzicale“, zice ea, desenând în aer niște ghilimele imaginare. A fost destul de încântat când i-am spus că (a) nu ai deloc talent la muzică și (b) ai de gând să devii profesoară.